

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

19. septembrī

Šis gads ir parādījis, cik daudz Latvijas sabiedrībā ir kā tāda, kas to iekšēji dala, šķir. To parāda tas, ka sabiedrības dažādas, savstarpēji pretēji noskaņotas daļas viena otru uzskata par apmuļķotām, un, tādas, vismaz daļēji abpusēji arī ir, bet, pašas par sevi tās to atzīt nespēj. Tieši tāpat, kā individualām cilvēkam visgrūtāk ir saskatīt pašam sevi, tāpat arī bezgala grūti to ir izdarīt dažādus uzskatus pārstāvošām kopienām. Par savu patiesību pārlicina apmaksātas vai neapmaksātas autoritātes, "PR" speciālisti, "zinātniski", politiski, ekonomiski argumenti, bet viskaļāk (atzīti vai neatzīti), protams, sevi izpauž atklātas vai slēptas intereses, kas saistās ar naudu. Protams, šie procesi ir līdzīgi visā pasaulē. Vai tas pats par sevi ir kas slikts? Visādā ziņā, tas ir tik saprotami, un arī tur var atrast ko pozitīvu, Jo, līdzās šiem – vairāk vai mazāk atklātajiem procesiem, kuriem katrā pusē ir savi vadītāji (kas arī, iespējams, ir tikai kāda kalpi), un katrai pusei vairāk vai mazāk domājoši vai nedomājoši sekotāji, šķiet, ka pasaulē un arī Latvijas sabiedrībā notiek procesi, kuros cilvēki pārvērtē savu identitāti, es teiktu – arī atklāj sevi savādāk, nekā līdz šim. Citiem vārdiem sakot, notiek attīstība - sabiedrībā, pasaulē, indivīdos. Protams, kur cauri kādām pieredzēm šie izaicinājumi mūs vedīs, šobrīd vēl pateikt nevar neviens.

Par šo izaicinošo - vienojošo, šķirošo – identitātes, arī dvēseles veidošanas procesu mūs uzrunā viens no šī laika pārdomu tekstiem, kur Kristus saka: *"turiet sālī sevī un mieru savā starpā"* (Mk. 9:50). Tas man atgādina, ka Kristus arī šajā laikā izaicina uz dzīvi, kas ir kā izteiksmīga mūzika, uz dzīvi, kurai ir sava iekšējā "garša", nostāja, raksturs. Protams, sāls šajā tekstā ir vienīgi simbols. Zīmīgi, ka te nav ne aicinājuma būt saldiem, ne skābiem, ne pārāk sāļtiem, bet, lai mēs turam "sālī sevī".

Tātad, lai tā pietiek mums pašiem, gan arī, vajadzības gadījumā - to varētu sniegt citiem - lai ir pietiekoši labas garšas mūsos un ap mums. Es teiktu – dzīves sāls. Varbūt tas vispirmām kārtām nozīmē – vai tev ir labi būt ar tev pašu tuvāko cilvēku, tas ir – sevi pašu? Vai jūties “savā ādā” laikā, situācijā, kurā dzīvo? Vai arī tev arvien jāmeklē kas tāds, kas tavu dzīvi padara “garšīgāku”, interesantāku, un, tas patiesībā nozīmē, ka arvien tevī nav miera? Un, taču, ja miera nav tevī pašā, tad tā nebūs arī tev apkārt, vismaz, ne tavā tuvākajā vidē... vai ne tā? Tā nu šobrīd, šķiet, miera un skaidrības – “sāls” īsti nav ne lielā daļā indivīdu, ne sabiedrībā kā tādā. Un, varbūt, to ārpus sevis nemaz nav nozīmes un jēgas meklēt.

Šajā rudens laikā, redzot, kā lapas dzeltē un krīt, saskatīsim, cik tas ir dabiski, mierīgi, jēgpilni. Tā, varbūt arī tu, visā ārējās pasaules pārsātinātībā ar mākslīgām “garšvielām”, uzskatiem un novirzieniem, vari mācīties paturēt sevī savas dzīves ”sāli” - vienkārši tik daudz satura, identitātes apziņas, cik tev nepieciešams iekšējam mieram. Tad arī pasaule ap tevi atklāsies vairāk jēgpilna. Nemiera pilna? Var būt. Bet tad tu ar sevi vairosi veidosi to jēgas un miera piepildītāku.